

Въ Димкина мала градина,
Вовъ алена-та латина.
Стоянтъ Димани говори:
„Либе ле Димко, Димано!
Стани ми подай ножове
Изъ твой-та мала градина!“
Стапала Димка, Димана,
Ножове да му подаде,
Не подала му ножове,
Нж набра цвеке сякакво,
Та уви китка шарена,
Смильова и латинова,
Та ъ Стояну подаде:
„На ти, Стоѣне, тазъ китка,
Дене ъ туряй вовъ пазва,
Ноше ъ туряй възъ глава,
Да знаешъ, маре Стоѣне,
Азе ща да ся погода,
Кога китка-та повехне.“
Стоянтъ ъ тихомъ говори:
„Либе ле Димко, Димано!
Чакай ма, либе ле Димко,
Чакай ма, либе, до пролетъ,
До де си дода отъ доле
Отъ доле, отъ зимовище,
Та съ тебе да ся земеме.“
А Димана му говори:
„Маре Стоѣне, Стоѣне!
Чакала бихъ та до пролетъ,

До де си додешъ отъ доле,
Отъ доле, отъ зимовище,
Та съ тебе да са земеме.“
Стоянтъ Димани говори:
„Либе ле Димко, Димано!
Стори си дума голяма,
Че ми та либи огнянтъ змей,
Съ моми на хоро не ходи,
Съ млади невѣсти на вода.“
Послуша Димка, Димана,
Съ моми на хоро не ходи,
Съ млади невѣсти на вода,
Та го чекала до пролетъ,
До де си дойде младъ Стоянтъ.
Стоянтъ майци си говори:
„Мамо ле, моя майчице!
Хайде ма, мамо, погоди,
Искай ми Димка Димана,
Погоди, мамо, ожени!“
А майчица му говори:
„Синко Стоѣне, Стоѣне!
Тя не е, синко, за пазе,
Че си ъ либи огнянтъ змей.“
Стоянтъ ъ тихомъ говори:
„Иди, ъ искай, мамо ле,
Искай ми ъ, да ъ дадатъ,
Сами сжмъ азе огнянтъ змей.“
Иска ъ, дадоха му ъ.

„Бере са, мамо, беглик-отъ
На врѣхъ на Стара планина,
И асъ ща, мамо, да ида,
Бикликъ кихая да стана,
На биклички-отъ войвода.“
Мама на Стоянтъ думаше:
„Не ходи, синко Стоѣне!

Бигликъ е лоша работа,
Де дай отъ колъ отъ вѣже
Кои съ биглик-отъ отважда.“
Стоянтъ майка си не слуша,
Али съ биглик-отъ отиде.